

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ເລກທີ 01 ປປທ

ລົງວັນທີ 1 ຕຸລາ 2009

ລັດຖະບັນຍັດ
ຂອງປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ວ່າດ້ວຍການສ້າງ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ
ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ

- ອີງຕາມລັດຖະທຳມະນູນ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໝວດທີ VI, ມາດຕາ 67 ຂໍ້ 2;
- ອີງຕາມໜັງສືສະເໜີຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 56/ຄປຈ, ລົງວັນທີ 01 ກັນຍາ 2009.

ປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະບັນຍັດ :

ພາກທີ I
ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ຈຸດປະສົງ.

ລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ກຳນົດຫຼັກການ ແລະລະບຽບການກ່ຽວກັບການສ້າງ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ ເພື່ອໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ຖືກຕ້ອງຕາມຈຸດປະສົງ ແລະ ເປັນເອກະພາບກັນໃນທົ່ວປະເທດ, ແນໃສ່ປະຕິບັດນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການພົວພັນ ແລະ ຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ, ຮັບປະກັນການປະຕິບັດພັນທະ, ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ, ເສີມຂະ

ມາດຕາ 2. ການສ້າງ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສາກົນ

ການສ້າງສົນທິສັນຍາສາກົນ ແມ່ນການດຳເນີນວຽກງານກະກຽມ ແລະ ຮັບຮອງເອົາເອກະສານດ້ານກົດໝາຍໃດໜຶ່ງທີ່ກຳນົດສິດ ແລະ ຂໍ້ຜູກພັນລະຫວ່າງລັດດ້ວຍກັນ ຫຼື ລະຫວ່າງລັດກັບອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ຫຼື ພາກພື້ນ ຫຼື ນິຕິບຸກຄົນອື່ນຕາມກົດໝາຍສາກົນ ເພື່ອຮຸ້ມຄອງການພົວພັນ ແລະ ຮ່ວມມືຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ ໂດຍເລີ່ມຈາກການເຈລະຈາຈົນເຖິງເວລາທີ່ເອກະສານໄດ້ຮັບການລົງນາມ.

ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແມ່ນການສະແດງຄວາມສະໝັກໃຈຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໂດຍສະພາແຫ່ງຊາດ, ປະທານປະເທດ ແລະ ລັດຖະບານທີ່ຈະຮັບປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນຕາມສົນທິສັນຍາສາກົນພະຫຸພາຄີ ໃນກໍລະນີທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ບໍ່ໄດ້ລົງນາມໃນສົນທິສັນຍາສາກົນດັ່ງກ່າວ.

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສາກົນ ແມ່ນການນຳເອົາສົນທິສັນຍາສາກົນມາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມຈຸດປະສົງ ແລະ ປາກົດຜົນເປັນຈິງ ເພື່ອຮັບປະກັນສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາດ ລວມທັງການວາງ, ປັບປຸງບູລະນະ ນະໂຍບາຍຂອງລັດ, ການສ້າງ ແລະ ການປັບປຸງກົດໝາຍພາຍໃນ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສົນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີ.

ມາດຕາ 3. ການອະທິບາຍຄຳສັບ

ຄຳສັບທີ່ນຳໃຊ້ໃນລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ມີຄວາມໝາຍ ດັ່ງນີ້:

1. ສົນທິສັນຍາສາກົນ ໝາຍເຖິງຂໍ້ຕົກລົງລະຫວ່າງປະເທດທີ່ສ້າງຂຶ້ນຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນລະຫວ່າງລັດກັບລັດ ຫຼື ລະຫວ່າງລັດກັບອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ຫຼື ພາກພື້ນ ຫຼື ນິຕິບຸກຄົນອື່ນຕາມກົດໝາຍສາກົນ ຊຶ່ງສາມາດສ້າງຂຶ້ນເປັນສະບັບດຽວ ຫຼື ຫຼາຍສະບັບຕິດແນບເຂົ້າກັນ ແລະ ຈະເອີ້ນຊື່ແນວໃດກໍໄດ້ ເຊັ່ນ: ສົນທິສັນຍາ, ສັນຍາ, ຂໍ້ຕົກລົງ, ອານຸສັນຍາ, ບົດບັນ ທິກຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຈົດໝາຍແລກປ່ຽນ ຫຼື ເອກະສານທີ່ມີຊື່ອື່ນ.

ສົນທິສັນຍາທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນລະຫວ່າງສອງລັດ ຫຼື ສອງຝ່າຍ ເອີ້ນວ່າ ສົນທິສັນຍາທະວີພາຄີ ແລະ ສົນທິສັນຍາທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນລະຫວ່າງຫຼາຍລັດ ຫຼື ຫຼາຍຝ່າຍ ເອີ້ນວ່າ ສົນທິສັນຍາ ພະຫຸພາຄີ;

2. ພາຄີ ໝາຍເຖິງ ລັດ, ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ຫຼື ພາກພື້ນ, ນິຕິບຸກຄົນອື່ນຕາມກົດໝາຍສາກົນ ທີ່ໄດ້ສະໝັກໃຈຮັບປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນຕາມສົນທິສັນຍາສາກົນ ແລະ ສົນທິສັນຍາ ດັ່ງກ່າວ ໄດ້ມີຜົນສັກສິດນຳໃຊ້ຕໍ່ລັດ, ອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ນິຕິບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນແລ້ວ;

3. ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສົນທິສັນຍາສາກົນ ໝາຍເຖິງບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການຊຶ່ງໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຈາກລັດຖະບານ;

4. ໃບມອບສິດ ໝາຍເຖິງເອກະສານມອບອຳນາດ ຈາກອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ມີສິດອຳນາດຂອງລັດ ກ່ຽວກັບການແຕ່ງຕັ້ງບຸກຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍຄົນເປັນຜູ້ຕາງໜ້າ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເພື່ອເຈລະຈາ, ຮັບຮອງເອົາ ຫຼື ຮັບຮູ້ຂໍ້ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງສົນທິສັນຍາ, ເພື່ອສະແດງຄວາມສະໝັກໃຈຂອງລັດ ທີ່ຈະຮັບປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນຕາມ ສົນທິສັນຍາ ຫຼື ເພື່ອປະຕິບັດບົດບັນຍັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ;

5. ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ໝາຍເຖິງ ການກະທຳ ທີ່ ສະພາແຫ່ງຊາດຕົກລົງ ແລະ ປະທານ

6. ການຮັບຮອງ ໝາຍເຖິງການກະທຳທີ່ລັດຖະບານ ສະແດງຄວາມສະໝັກໃຈຂອງຕົນທີ່ຈະຮັບປະຕິບັດຂໍ້ຜູກພັນຕາມສົນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ;

7. ຂໍ້ສະຫງວນ ໝາຍເຖິງ ຖະແຫຼງການຝ່າຍດຽວ ທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ສ້າງຂຶ້ນໃນເວລາ ລົງນາມ, ຮັບຮອງ, ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແລະ ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ແກ່ສົນທິສັນຍາພະຫຸພາຄີ ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ສະແດງຈຸດປະສົງ ເພື່ອຂໍຍົກເວັ້ນ ຫຼື ປ່ຽນແປງຜົນສັກສິດທາງດ້ານກົດໝາຍຂອງບາງເນື້ອໃນບົດບັນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນ ສຳລັບປະເທດຂອງຕົນ;

8. ການຍົກເລີກສົນທິສັນຍາສາກົນ ໝາຍເຖິງຖະແຫຼງການຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຊຶ່ງສະແດງຈຸດປະສົງເພື່ອຂໍລົບລ້າງ, ຢຸດເຊົາ ແລະ ຖອນຕົວອອກຈາກຂໍ້ຜູກພັນຕາມສົນທິສັນຍາສາກົນທີ່ຕົນເປັນພາຄີ;

9. ການໂຈະການນຳໃຊ້ສົນທິສັນຍາສາກົນ ໝາຍເຖິງ ຖະແຫຼງການຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຊຶ່ງປະກາດຢຸດເຊົາຊົ່ວຄາວ ກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສາກົນທີ່ຕົນເປັນພາຄີ ບາງສ່ວນ ຫຼື ທັງໝົດ;

10. ລັດທີ່ຮັບ ຫຼື ປະເທດທີ່ຮັບ ໝາຍເຖິງ ລັດ ຫຼື ປະເທດ ທີ່ຮັບເອົາສຳນັກງານຜູ້ຕາງໜ້າທາງການທູດ ຫຼື ຜູ້ຕາງໜ້າຖາວອນຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ປະຈຳປະເທດນັ້ນ.

ມາດຕາ 4. ນະໂຍບາຍ ກ່ຽວກັບ ສົນທິສັນຍາສາກົນ

ລັດສິ່ງເສີມການເປັນພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ເປັນຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ປະເທດຊາດ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ບົນພື້ນຖານການເປີດກວ້າງການຮ່ວມມື ແລະ ເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມ ທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການປົກປັກຮັກສາ ແລະ ການພັດທະນາປະເທດຊາດ.

ມາດຕາ 5. ຫລັກການພື້ນຖານ ກ່ຽວກັບ ສົນທິສັນຍາສາກົນ

ການສ້າງ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສາກົນດຳເນີນບົນຫລັກການພື້ນຖານດັ່ງນີ້ :

1. ຮັບປະກັນຄວາມສອດຄ່ອງກັບລັດຖະທຳມະນູນຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ແລະ ຫຼັກການພື້ນຖານຂອງກົດໝາຍສາກົນ;

2. ເຄົາລົບ ແລະ ປະຕິບັດຕາມນະໂຍບາຍການຕ່າງປະເທດຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ;

3. ລັດຖະບານ ຕ້ອງສົ່ງສົນທິສັນຍາໃນລະດັບລັດ ແລະ ສົນທິສັນຍາທີ່ຮຽກຮ້ອງການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນໄປຍັງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ຢ່າງຊ້າສິບຫ້າວັນລັດຖະການ ກ່ອນການເຈລະຈາ, ລົງນາມ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ເພື່ອພິຈາລະນາໃຫ້ຄວາມເຫັນດີໃນດ້ານຫຼັກການ. ສ່ວນສົນທິສັນຍາອື່ນ ແມ່ນສາມາດສົ່ງໄປຍັງສະພາແຫ່ງຊາດ ເພື່ອໃຊ້ຕາງລາຍງານກ່ຽວກັບການດຳເນີນບາດກ້າວຂອງການສ້າງ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີສົນທິສັນຍາ.

ມາດຕາ 6. ຂອບເຂດການນຳໃຊ້ລັດຖະບັນຍັດ

ລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ນຳໃຊ້ສຳລັບວຽກງານການຄຸ້ມຄອງ ການສ້າງ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນພາຄີ.

ສ່ວນວຽກງານການສ້າງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສັນຍາກັບຕ່າງປະເທດ ໃນລະດັບສານປະຊາຊົນສູງສຸດ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ, ກະຊວງ ແລະ ອົງການຂອງລັດຖະບານ, ແນວລາວສ້າງຊາດ, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ມີລະບຽບການສະເພາະ.

**ພາກທີ II
ສົນທິສັນຍາສາກົນ**

ມາດຕາ 7. ປະເພດ ສົນທິສັນຍາສາກົນ

ປະເພດສົນທິສັນຍາສາກົນ ໄດ້ຮັບການຈັດລຽງ ດັ່ງນີ້:

1. ປະເພດສົນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດ ມີຄື:

- 1) ສົນທິສັນຍາສາກົນ ກ່ຽວກັບການເສີມຂະຫຍາຍມິດຕະພາບ ແລະ ການຮ່ວມມື, ສັນຕິພາບ, ຄວາມໝັ້ນຄົງ, ຊາຍແດນ, ດິນແດນ ແລະ ອະທິປະໄຕຂອງຊາດ;
- 2) ສົນທິສັນຍາສາກົນກ່ຽວກັບສິດ ແລະ ພັນທະພື້ນຖານຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນທາງດ້ານກົດໝາຍໃນບັນຫາອາຍາ ແລະ ແພ່ງ;
- 3) ສົນທິສັນຍາສາກົນກ່ຽວກັບອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ມີລັກສະນະທົ່ວໄປ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງພາກພື້ນທີ່ສຳຄັນ;
- 4) ສົນທິສັນຍາສາກົນອື່ນທີ່ສຳຄັນ ຊຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມເຫັນດີນຳກັນຂອງພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

2. ປະເພດສົນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດຖະບານ ມີຄື:

- 1) ສົນທິສັນຍາສາກົນ ສຳລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາ ຊຶ່ງລັດໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ;
- 2) ສົນທິສັນຍາສາກົນ ກ່ຽວກັບ ຂົງເຂດວຽກງານ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ 1) ແລະ 2) ໃນຂໍ້ 1 ຂອງມາດຕານີ້;
- 3) ສົນທິສັນຍາສາກົນ ກ່ຽວກັບການຮ່ວມມືພາຍໃນຂອບເຂດຂອງອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງພາກພື້ນ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ 3) ໃນຂໍ້ 1 ຂອງມາດຕານີ້;
- 4) ສົນທິສັນຍາສາກົນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມເຫັນດີນຳກັນຂອງພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ 1 ຂອງມາດຕານີ້.

ສຳລັບຊື່ຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນ ແລະ ລະດັບຂອງອົງການທີ່ສ້າງສົນທິສັນຍາສາກົນ ແມ່ນຖືກກຳນົດດ້ວຍການຕົກລົງເຫັນດີນຳກັນຂອງພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໂດຍຄຳນຶງເຖິງເນື້ອໃນ

ມາດຕາ 8. ລະດັບສົນທິສັນຍາສາກົນ

ສົນທິສັນຍາສາກົນ ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນລະດັບຕ່າງໆ ດັ່ງນີ້ :

1. ລັດ;
2. ລັດຖະບານ.

ມາດຕາ 9. ໂຄງປະກອບຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນ

ສົນທິສັນຍາສາກົນທະວິພາຄີ ມີໂຄງປະກອບທີ່ສຳຄັນ ຄື : ພາກອາລຳພະບົດ, ຈຸດປະສົງ, ເນື້ອໃນ, ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ, ລາຍເຊັນ, ຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນ ພ້ອມດ້ວຍຕຳແໜ່ງຂອງຜູ້ລົງນາມ ແລະ ຕາປະທັບແຫ່ງຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຫຼື ຕາປະທັບແຫ່ງຂອງສຳນັກງານຜູ້ຕາງໜ້າທາງການທູດຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ. ສ່ວນສົນທິສັນຍາສາກົນພະຫຸພາຄີ ມີໂຄງປະກອບທີ່ສຳຄັນເຊັ່ນດຽວກັນກັບສົນທິສັນຍາສາກົນທະວິພາຄີ ແຕ່ບໍ່ມີຕາປະທັບ.

ມາດຕາ 10. ການສ້າງຂໍ້ສະຫງວນ

ໃນກໍລະນີທີ່ຕ້ອງການສ້າງຂໍ້ສະຫງວນໃນເວລາລົງນາມ, ຮັບຮອງ, ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ, ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນແກ່ສົນທິສັນຍາສາກົນພະຫຸພາຄີ ຊຶ່ງມີບົດບັນຍັດທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ສ້າງຂໍ້ສະຫງວນໄດ້ນັ້ນ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສົນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດ ແລະ ລັດຖະບານຕ້ອງປະສານສົມທົບກັບກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເພື່ອສະເໜີເນື້ອໃນ ແລະ ເຫດຜົນຂອງການສ້າງ ຂໍ້ສະຫງວນໄປຍັງອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດຂອງລັດ.

ຂໍ້ສະຫງວນ ທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດແລ້ວນັ້ນ ສາມາດກຳນົດໄວ້ໃນເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຊັ່ນ : ສານເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ, ສານຮັບຮອງ, ສານສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານສ້າງຂໍ້ສະຫງວນ.

ມາດຕາ 11. ການຖອນ ແລະ ການຄັດຄ້ານ ຂໍ້ສະຫງວນ

ໃນການສະເໜີຖອນ ຫຼື ຄັດຄ້ານຂໍ້ສະຫງວນ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສົນທິສັນຍາສາກົນ ພະຫຸພາຄີ ໃນລະດັບລັດ ແລະ ລັດຖະບານນັ້ນຕ້ອງສະເໜີໄປຍັງອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດຂອງລັດ ເພື່ອພິຈາລະນາຕົກລົງກ່ຽວກັບການຖອນຂໍ້ສະຫງວນຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຫຼື ການຄັດຄ້ານຂໍ້ສະຫງວນຂອງພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ຮັບຄຳເຫັນເປັນລາຍລັກອັກສອນຈາກກະຊວງການຕ່າງປະເທດ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ, ກະຊວງ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງແລ້ວ.

ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດຂອງລັດ ຊຶ່ງໄດ້ອະນຸມັດການລົງນາມ, ການຮັບຮອງ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ, ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນນັ້ນເປັນຜູ້ອອກແຈ້ງການກ່ຽວກັບການຕົກລົງຖອນຂໍ້ສະຫງວນຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຫຼື ຄັດຄ້ານຂໍ້ສະຫງວນຂອງພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 12. ພາສາທີ່ໃຊ້ໃນສົນທິສັນຍາສາກົນ

ສົນທິສັນຍາສາກົນທະວິພາຄີ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນລະຫວ່າງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ກັບປະເທດໃດໜຶ່ງນັ້ນ ຕ້ອງເຮັດເປັນພາສາລາວໜຶ່ງສະບັບ ຍົກເວັ້ນກໍລະນີທີ່ມີການລະບຸອື່ນໆ ໃນສົນທິສັນຍາສາກົນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ສິນທິສັນຍາສາກົນພະຫຸພາຄີ ຫາກບໍ່ມີສະບັບພາສາລາວນັ້ນ ກ່ອນການສະເໜີເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ການພິມເຜີຍແຜ່ສິນທິສັນຍາດັ່ງກ່າວ ອົງການທີ່ສະເໜີເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຕ້ອງແປສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນເປັນພາສາລາວ ແລະ ຈັດສົ່ງໄປຍັງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ແລະ ກະຊວງຍຸຕິທຳ ເພື່ອກວດກາຄວາມສອດຄ່ອງກັບສະບັບພາສາຕ່າງປະເທດ. ຈາກນັ້ນ ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຈຶ່ງຍື່ນຂໍສະເໜີຂໍອະນຸມັດໄປຍັງລັດຖະບານ ເພື່ອພິຈາລະນາຕົກລົງ.

ມາດຕາ 13. ຜົນສັກສິດຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນ

ເມື່ອໃດທີ່ບໍ່ມີການແຈ້ງ ກ່ຽວກັບ ການຢຸດເຊົາ, ການລົບລ້າງ, ການຖອນຕົວອອກຈາກສິນທິສັນຍາສາກົນ ຫຼື ການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ຊຶ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ເຊັນ ແລະ ເປັນພາຄີນັ້ນ ສິນທິສັນຍາສາກົນ ແມ່ນມີຜົນສັກສິດນຳໃຊ້ຕໍ່ໄປ.

ພາກທີ III

ການສ້າງ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ສິນທິສັນຍາສາກົນ

ໝວດທີ 1

ການສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ

ມາດຕາ 14. ຂັ້ນຕອນການສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ

ການສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ ແມ່ນ ດຳເນີນດ້ວຍການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມ.

ມາດຕາ 15. ການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມ

ການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມສິນທິສັນຍາສາກົນ ຕ້ອງດຳເນີນບົນພື້ນຖານສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການມອບໝາຍໃນການຄຸ້ມຄອງລັດໃນຂົງເຂດວຽກງານທີ່ຕົນຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງການຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ ດັ່ງນີ້:

1. ບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການຊຶ່ງໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຈາກລັດຖະບານນັ້ນແລ້ວຕ້ອງເປັນເຈົ້າການໃນການຄົ້ນຄວ້າ, ສະເໜີຂໍອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານ ໂດຍຜ່ານກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເພື່ອເຈລະຈາ ແລະ ລົງນາມສິນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດ ຫຼື ລັດຖະບານ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ກະຊວງຍຸຕິທຳ;

2. ການສະເໜີຂໍອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານເພື່ອເຈລະຈາ ແລະ ລົງນາມສິນທິສັນຍາສາກົນ ກ່ຽວກັບການເສີມຂະຫຍາຍສາຍພົວພັນ ແລະ ການຮ່ວມມື, ສັນຕິພາບ, ຄວາມໝັ້ນຄົງ, ຊາຍແດນ, ດິນແດນ ແລະ ອະທິປະໄຕຂອງຊາດ ແລະ ສິນທິສັນຍາສາກົນອື່ນທີ່ສຳຄັນ ແມ່ນຢູ່ໃນຂອບເຂດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຊຶ່ງຕ້ອງປະສານສົມທົບກັບກະຊວງ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງກັບເນື້ອໃນຂອງສິນທິສັນຍາ;

3. ໃນກໍລະນີທີ່ສິນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດຖະບານ ທີ່ຈະເຈລະຈາ ແລະ ລົງນາມນັ້ນ

ກະຊວງຍຸຕິທຳ. ຄຳເຫັນຂອງກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍລັກ ອັກສອນ ເພື່ອສະເໜີຕໍ່ລັດຖະບານພິຈາລະນາ. ໃນກໍລະນີທີ່ສິນທິສັນຍາສາກົນ ໃນລະດັບລັດ ຫຼື ສິນທິສັນຍາທີ່ຮຽກຮ້ອງການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຊຶ່ງຈະເຈລະຈາ ແລະ ລົງນາມ ນັ້ນຫາກມີບົດບັນຍັດ ຄືດັ່ງກ່າວ ລັດຖະບານຕ້ອງສະເໜີຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ພິຈາລະນາໃຫ້ຄວາມເຫັນດີໃນ ດ້ານຫຼັກການເສຍກ່ອນ.

ມາດຕາ 16. ສິດອຳນາດອະນຸມັດການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມ

ອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ມີສິດອຳນາດອະນຸມັດການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມສິນ ທິສັນຍາສາກົນ ມີດັ່ງນີ້ :

1. ປະທານປະເທດ ມີສິດອຳນາດອະນຸມັດການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມສິນທິສັນ ຍາສາກົນ ໃນລະດັບລັດ;
2. ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ມີສິດອຳນາດ ຕົກລົງໃຫ້ຄວາມເຫັນດີໃນດ້ານຫຼັກການ ກ່ຽວກັບການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມສິນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດ, ສິນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ ຮຽກຮ້ອງການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ;
3. ລັດຖະບານ ມີສິດອຳນາດອະນຸມັດການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມສິນທິສັນຍາສາ ກົນ ໃນລະດັບລັດຖະບານ;
4. ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ມີສິດອຳນາດຂອງລັດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ 1, 2 ແລະ 3 ຂອງມາດ ຕານີ້ຕ້ອງຕົກລົງກ່ຽວກັບການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມສິນທິສັນຍາສາກົນ ພາຍໃນກຳນົດສາມ ສິບວັນ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບການສະເໜີຂໍອະນຸມັດການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 17. ການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມສິນທິສັນຍາສາກົນຊຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີໃບມອບສິດ

ປະທານປະເທດ, ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແລະ ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີໃບມອບສິດ ເພື່ອເຈລະຈາ ແລະ ລົງນາມສິນທິສັນຍາສາກົນ ລວມທັງການເຂົ້າ ຮ່ວມກອງປະຊຸມສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນທີ່ພົວພັນເຖິງການເຈລະຈາ, ການຮັບຮອງຂໍ້ຄວາມຖືກຕ້ອງ ຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ.

ຫົວໜ້າສຳນັກງານຜູ້ຕາງໜ້າທາງການທູດຢູ່ຕ່າງປະເທດ ຫຼື ສຳນັກງານຜູ້ຕາງໜ້າຖາ ວອນ ຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ປະຈຳອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີໃບມອບສິດ ເພື່ອເຈລະຈາ ແລະ ຮັບຮອງຂໍ້ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງສິນທິສັນ ຍາສາກົນກັບລັດທີ່ຮັບ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ ທີ່ຕົນປະຈຳຢູ່ ລວມທັງການເຂົ້າ ຮ່ວມກອງປະຊຸມສາກົນຊຶ່ງຈັດຂຶ້ນຢູ່ໃນປະເທດທີ່ຮັບ ແລະ ພົວພັນເຖິງການເຈລະຈາ ແລະ ການ ຮັບຮອງຂໍ້ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນ.

ນອກຈາກບຸກຄົນທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຈຳເປັນຕ້ອງມີໃບມອບສິດຈາກລັດຖະບານ ເພື່ອເຈລະຈາ ແລະ ລົງນາມ ສິນທິ ສັນຍາສາກົນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບ ມາດຕາ 19 ຂອງລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 18. ການແຕ່ງຕັ້ງສະຖານທີ່ ແລະ ການເມອບສິດເທື່ອເຂົ້າຮ່ວມເຈລະຈາ ແລະ ລົງນາມສິນທິ

1. ຫົວໜ້າຄະນະຜູ້ແທນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມເຈລະຈາ ແລະ ລົງນາມສົນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ການມອບສິດຈາກປະທານປະເທດ ຫຼື ຈາກນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ຖ້າຫາກແມ່ນສົນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດຖະບານ;

2. ຫົວໜ້າຄະນະຜູ້ແທນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ການມອບສິດ ຈາກລັດຖະບານຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນ;

3. ຜູ້ຕາງໜ້າລັດຖະບານທີ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ການມອບສິດ ເພື່ອເຈລະຈາ ແລະ ລົງນາມ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນນັ້ນຕ້ອງແມ່ນລັດຖະມົນຕີ ຫຼື ຫົວໜ້າອົງການ.

ໃນກໍລະນີ ການສະເໜີແຕ່ງຕັ້ງຫາກບໍ່ແມ່ນລັດຖະມົນຕີ ຫຼື ຫົວໜ້າອົງການ ເປັນຜູ້ຕາງໜ້ານັ້ນ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສົນທິສັນຍາສາກົນ ຕ້ອງປະສານສົມທົບກັບກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເພື່ອສະເໜີຂໍອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານ;

4. ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດສົ່ງຜູ້ຕາງໜ້າໄປລົງນາມສົນທິສັນຍາສາກົນ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ ທີ່ຕ່າງປະເທດນັ້ນ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສົນທິສັນຍາສາກົນ ຕ້ອງປະສານສົມທົບກັບກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເພື່ອສະເໜີລັດຖະບານ ມອບສິດໃຫ້ຫົວໜ້າສຳນັກງານຜູ້ຕາງໜ້າທາງການທູດ ຫຼື ສຳນັກງານຜູ້ຕາງໜ້າຖາວອນຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ປະຈຳອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ ເພື່ອລົງນາມ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ນັ້ນ.

ມາດຕາ 19. ການອອກໃບມອບສິດ ເພື່ອເຈລະຈາ, ລົງນາມ ແລະ ໃບແຕ່ງຕັ້ງເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ

ການອອກໃບມອບສິດຈາກລັດຖະບານເພື່ອເຈລະຈາ, ລົງນາມ ແລະ ໃບແຕ່ງຕັ້ງເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສົນທິສັນຍາສາກົນ ໃຫ້ປະຕິບັດ ດັ່ງນີ້:

1. ເມື່ອໄດ້ຮັບການອະນຸມັດແລ້ວ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສົນທິສັນຍາສາກົນ ໃນລະດັບລັດ ແລະ ລັດຖະບານນັ້ນ ຕ້ອງປະກອບເອກະສານສົ່ງໄປຍັງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເພື່ອສະເໜີອອກໃບມອບສິດ ສຳລັບການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມສົນທິສັນຍາສາກົນ;

2. ບົນພື້ນຖານການຕົກລົງຂອງລັດຖະບານນັ້ນ ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ອອກໃບມອບສິດໃຫ້ແກ່ຫົວໜ້າຄະນະຜູ້ແທນທີ່ເປັນລັດຖະມົນຕີ ຫລື ຫົວໜ້າອົງການ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມການເຈລະຈາ, ການລົງນາມ ຫຼື ອອກໃບແຕ່ງຕັ້ງ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສົນທິສັນຍາສາກົນ;

3. ໂດຍປະຕິບັດຕາມການອະນຸມັດຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ນັ້ນ ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ອອກໃບມອບສິດ ໃຫ້ແກ່ຫົວໜ້າຄະນະຜູ້ແທນທີ່ເປັນລັດຖະມົນຕີຊ່ວຍວ່າການ, ຮອງຫົວໜ້າອົງການ ຫຼື ພະນັກງານຂັ້ນກົມ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມການເຈລະຈາ, ການລົງນາມ ຫຼື ອອກໃບແຕ່ງຕັ້ງເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສົນທິສັນຍາສາກົນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຕິດຂັດ ຫຼື ບໍ່ຢູ່ປະຈຳການນັ້ນ ລັດຖະມົນຕີຊ່ວຍວ່າການ ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການມອບໝາຍສາມາດອອກໃບ

ມອບສິດ ຫຼື ໃບແຕ່ງຕັ້ງ ແກ່:

ໝວດທີ 2

ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີສິນທິສັນຍາສາກົນພະຫຸພາຄີ

ມາດຕາ 20. ຂັ້ນຕອນການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ

ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນ ດັ່ງນີ້ :

- ການສະເໜີຂອງອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
- ການປະສານສົມທົບກັບກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
- ການຂໍອະນຸມັດ ຈາກລັດຖະບານ ດ້ວຍຄວາມເຫັນດີຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຫຼື ຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ ດ້ວຍຄວາມເຫັນດີຂອງລັດຖະບານ.

ມາດຕາ 21. ການສະເໜີເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ

ກະຊວງ ແລະ ອົງການ ເປັນຜູ້ສະເໜີເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີສິນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກັບຂະແໜງການຂອງຕົນ ຕາມພາລະບົດບາດ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນໃນ ການຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ.

ກ່ອນສະເໜີຂໍອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານ ກ່ຽວກັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາ ສາກົນໃດໜຶ່ງ ນັ້ນ ອົງການທີ່ສະເໜີເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ຕ້ອງປະກອບເອກະສານສະເໜີຂໍອະນຸມັດ ດັ່ງນີ້ :

- ຂໍສະເໜີຂໍອະນຸມັດ ທີ່ມີເນື້ອໃນໜັກແໜ້ນ ແລະ ຄວາມເຫັນ ກ່ຽວກັບ ຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃນການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ, ບົດບັນຍັດທີ່ສຳຄັນຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນ, ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ພາຍໃຕ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ, ການຕີລາຄາຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຜົນກະທົບຈາກການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ, ການສົມທົບລະຫວ່າງບົດບັນຍັດຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນ ແລະ ກົດໝາຍພາຍໃນ;
- ສຳເນົາ ສິນທິສັນຍາສາກົນ ແລະ ບົດແປເປັນພາສາລາວ;
- ຄວາມເຫັນຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
- ແຜນງານສຳລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ ແລະ ເອກະສານອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເປັນເຈົ້າການ ແລະ ປະສານສົມທົບກັບອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອສະເໜີຂໍອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານ ກ່ຽວກັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີສິນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ພົວພັນ ເຖິງການເສີມຂະຫຍາຍມິດຕະພາບ ແລະ ການຮ່ວມມື, ສັນຕິພາບ, ຄວາມໝັ້ນຄົງ, ຊາຍແດນ, ດິນແດນ ແລະ ອະທິປະໄຕຂອງຊາດ.

ໃນກໍລະນີທີ່ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ສະເໜີຂໍອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານກ່ຽວກັບ ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄຳເຫັນຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນຈາກກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 22. ການປະສານສົມທົບກັບກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ

ມາດຕາ 23. ການຂໍອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານ ດ້ວຍຄວາມເຫັນດີຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຫຼື ຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ ດ້ວຍຄວາມເຫັນດີຂອງລັດຖະບານ

ກະຊວງ ແລະ ອົງການທີ່ສະເໜີເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນຕ້ອງສົ່ງຂໍສະເໜີຂໍອະນຸມັດມາຍັງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເພື່ອກວດກາຄວາມຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບສົນທິສັນຍາສາກົນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເຫັນດີ ກ່ອນສະເໜີຂໍອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານ ສໍາລັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດຖະບານ.

ໃນກໍລະນີ ການສະເໜີເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດ ແລະ ສົນທິສັນຍາສາກົນທີ່ຮຽກຮ້ອງການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນນັ້ນ ຂໍສະເໜີຂໍອະນຸມັດຕ້ອງນໍາສົ່ງມາຍັງ ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມເຫັນດີ ກ່ອນນໍາສະເໜີລັດຖະບານ ເພື່ອຂໍອະນຸມັດຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 24. ການຕົກລົງກ່ຽວກັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ

ສະພາແຫ່ງຊາດ ມີສິດອໍານາດຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ຕາມການສະເໜີຂອງລັດຖະບານ ດັ່ງນີ້ :

1. ສົນທິສັນຍາສາກົນ ຊຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນລະດັບລັດ;
2. ສົນທິສັນຍາສາກົນ ຊຶ່ງມີເນື້ອໃນ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃນກົດໝາຍພາຍໃນ;
3. ສົນທິສັນຍາສາກົນ ຊຶ່ງມີເນື້ອໃນກໍານົດໃຫ້ມີການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ໂດຍສະເພາະ.

ລັດຖະບານ ມີສິດອໍານາດຕົກລົງກ່ຽວກັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີສົນທິສັນຍາສາກົນ ໃນລະດັບລັດຖະບານ ໂດຍແຈ້ງໃຫ້ສະພາແຫ່ງຊາດຊາບ.

ມາດຕາ 25. ການປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນສໍາລັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ

ຫຼັງຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ ຕົກລົງໃຫ້ສັດຕະຍາບັນສົນທິສັນຍາພະຫຸພາຄີແລ້ວ ຕ້ອງສະເໜີໄປຍັງປະທານປະເທດ ເພື່ອປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາ 30 ຂອງລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້.

ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບການຕົກລົງ ແລະ ການປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນແກ່ສົນທິສັນຍາພະຫຸພາຄີ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາ 30 ນັ້ນແລ້ວ ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດເປັນຜູ້ລົງນາມສານເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ພາຍໃນກໍານົດ ສິບຫ້າວັນ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບການປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ພາຍໃນກໍານົດ ສາມສິບວັນ ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບແຈ້ງການກ່ຽວກັບການຕົກລົງອະນຸມັດໃຫ້ ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີແລ້ວ ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເປັນຜູ້ດໍາເນີນການຍື່ນສານເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຕາມຂັ້ນຕອນ, ລາຍງານໄປຍັງອົງການທີ່ມີສິດອໍານາດຂອງລັດ ແລະ ແຈ້ງກ່ຽວກັບຜົນສັກສິດຂອງສົນທິສັນຍານັ້ນ ໃຫ້ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ໝວດທີ 3

ການຮັບຮອງ ແລະ ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ

ມາດຕາ 26. ການຮັບຮອງ

ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ ໃນລະດັບລັດຖະບານນັ້ນຕ້ອງສະເໜີຂໍການຮັບຮອງຈາກລັດຖະບານ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ແລະ ບົດບັນຍັດຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍຜ່ານ ແລະ ປະສານສົມທົບກັບກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ພາຍໃນກຳນົດ ສາມສິບວັນ ຫຼັງຈາກການລົງນາມ ແລ້ວ.

ລັດຖະບານ ອອກແຈ້ງການ ກ່ຽວກັບ ຄຳຕົກລົງໃຫ້ການຮັບຮອງ ຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ພາຍໃນກຳນົດ ສາມສິບວັນ ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບການສະເໜີຂອງອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເປັນຜູ້ລົງນາມສານຮັບຮອງ ເພື່ອຍື່ນໄປ ຍັງພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ຜູ້ເກັບຮັກສາສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ.

ມາດຕາ 27. ປະເພດສິນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັບຮອງ

ປະເພດສິນທິສັນຍາສາກົນ ໃນລະດັບລັດຖະບານທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັບຮອງ ມີດັ່ງນີ້ :

1. ສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ມີບົດບັນຍັດ ກ່ຽວກັບ ການຮັບຮອງ;
2. ສິນທິສັນຍາສາກົນ ຊຶ່ງມີບົດບັນຍັດທີ່ຂັດກັບນິຕິກຳ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ທີ່ບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນນິຕິກຳດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 28. ການສະເໜີຂໍສັດຕະຍາບັນ

ພາຍໃນກຳນົດ ສາມສິບວັນ ຫຼັງຈາກການລົງນາມແລ້ວ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດ ແລະ ລັດຖະບານນັ້ນ ຕ້ອງສະເໜີຂໍສັດຕະຍາບັນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ແລະ ບົດບັນຍັດຂອງສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໂດຍຜ່ານ ແລະ ປະສານສົມທົບກັບກະຊວງການຕ່າງປະເທດ.

ໃນກໍລະນີທີ່ສິນທິສັນຍາສາກົນ ຫາກກ່ຽວຂ້ອງກັບການກູ້ຢືມເງິນຈາກຕ່າງປະເທດ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນນັ້ນ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ ຕ້ອງສະເໜີຂໍຄຳເຫັນດ້ານກົດໝາຍຈາກກະຊວງຍຸຕິທຳ ກ່ອນການສະເໜີຂໍສັດຕະຍາບັນ.

ມາດຕາ 29. ປະເພດສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ຕ້ອງໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ

ສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕົກລົງໃຫ້ສັດຕະຍາບັນຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະ ການປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ໂດຍປະທານປະເທດ ມີດັ່ງນີ້ :

1. ສິນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ 1 ມາດຕາ 7 ຂອງລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້;
2. ສິນທິສັນຍາສາກົນ ຊຶ່ງມີເນື້ອໃນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍພາຍໃນ;

ມາດຕາ 30. ການປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ

ພາຍໃນກຳນົດ ສິບຫ້າວັນ ຫຼັງຈາກການຕົກລົງໃຫ້ສັດຕະຍາບັນແລ້ວ ສະພາແຫ່ງຊາດ ຕ້ອງສະເໜີໄປຍັງປະທານປະເທດ ເພື່ອປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ.

ໂດຍປະສານສົມທົບກັບອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສົນທິສັນຍາສາກົນ ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງສົນທິສັນຍາທະວີພາຄີຊາບ ຫຼື ແລກປ່ຽນສານປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນກັບພາຄີດັ່ງກ່າວ ພາຍໃນກຳນົດ ສິບຫ້າວັນ ຫຼັງຈາກການປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ.

ໂດຍປະຕິບັດຕາມການປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນຂອງປະທານປະເທດ ລັດຖະມົນຕີ ວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເປັນຜູ້ລົງນາມສານສັດຕະຍາບັນ ສຳລັບສົນທິສັນຍາພະຫຸ ພາຄີ ຊຶ່ງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຕ້ອງຍື່ນໄປຍັງ ພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ຜູ້ເກັບຮັກສາສົນທິສັນຍາດັ່ງກ່າວ ພາຍໃນກຳນົດ ສິບຫ້າວັນ ຫຼັງຈາກການປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຕິດຂັດ ຫຼື ບໍ່ຢູ່ປະຈຳການນັ້ນ ລັດຖະມົນຕີຊ່ວຍວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ທີ່ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍ ເປັນຜູ້ລົງນາມສານສັດຕະຍາບັນແທນ.

ພາກທີ IV

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສາກົນ

ໝວດທີ 1

ການປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສາກົນ

ມາດຕາ 31. ການຜັນຂະຫຍາຍສົນທິສັນຍາສາກົນ

ສົນທິສັນຍາສາກົນທີ່ຕ້ອງຜັນຂະຫຍາຍ ແມ່ນສົນທິສັນຍາສາກົນທີ່ມີເນື້ອໃນບໍ່ສອດຄ່ອງ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍພາຍໃນ.

ໂດຍອີງຕາມເນື້ອໃນ ແລະ ລັກສະນະຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນດັ່ງກ່າວ ໃນເວລາພິຈາລະນາຕົກລົງກ່ຽວກັບ ການລົງນາມ, ການຮັບຮອງ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ຫຼື ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ແກ່ສົນທິສັນຍາສາກົນ ນັ້ນ ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດຕົກລົງ ຕ້ອງພິຈາລະນາກ່ຽວກັບຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຕ້ອງການໃນການສະເໜີ ປັບປຸງ, ລົບລ້າງ ຫລື ປະກາດໃຊ້ນິຕິກຳພາຍໃນທີ່ເໝາະສົມສຳລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສາກົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ກົດໝາຍພາຍໃນປະເທດທີ່ຖືກປະກາດໃຊ້ນັ້ນ ຕ້ອງບໍ່ສົ່ງຜົນກະທົບໃຫ້ແກ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນພາຄີ.

ໃນກໍລະນີທີ່ບົດບັນຍັດໃດໜຶ່ງຂອງກົດໝາຍພາຍໃນ ຫາກແຕກຕ່າງ ຫຼື ຂັດກັບບົດບັນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນ ໃນເລື່ອງດຽວກັນຊຶ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນພາຄີນັ້ນ ບົດບັນຍັດດັ່ງກ່າວຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນແມ່ນໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ.

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນໂດຍກົງ ແມ່ນດຳເນີນໄດ້ໃນທັນໃດ ພາຍຫຼັງທີ່
ສິນທິສັນຍາສາກົນມີຜົນສັກສິດ.

ມາດຕາ 33. ການພິມເຜີຍແຜ່.

ສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ມີຜົນສັກສິດສຳລັບ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນ
ລາວ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການພິມເຜີຍແຜ່ ໂດຍອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ໄດ້ຮັບການ
ມອບໝາຍ.

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ປະສານສົມທົບກັບກະຊວງຍຸຕິທຳ, ກະຊວງ ແລະ ອົງການອື່ນ
ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອຈັດພິມສິນທິສັນຍາສາກົນລົງໃນຈົດໝາຍເຫດທາງລັດຖະການ.

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຮັບຜິດຊອບການພິມເຜີຍແຜ່ ບັນຊີ ແລະ ສາລະບານສິນທິສັນ
ຍາສາກົນທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນພາຄີ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

ມາດຕາ 34. ການຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ

ການຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ ມີດັ່ງນີ້ :

1. ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ ແມ່ນໄດ້ຮັບການມອບໝາຍ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງ
ເປັນອົງການໃຈກາງຂັ້ນສູນກາງ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ
ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງແມ່ນໄດ້ຮັບການມອບໝາຍ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງເປັນອົງການປະສານສົມທົບ ແລະ
ຮ່ວມມື. ການມອບໝາຍ ແລະ ການແຕ່ງຕັ້ງດັ່ງກ່າວຕ້ອງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນເອກະສານແຈ້ງການຕົກ
ລົງກ່ຽວກັບການລົງນາມ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ;

2. ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ ມີໜ້າທີ່ສະເໜີແຜນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ
ໄປຍັງລັດຖະບານ ຊຶ່ງໃນແຜນການນັ້ນຕ້ອງກຳນົດບາດກ້າວ, ວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ມາດຕະ
ການດ້ານການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການເງິນລວມທັງມາດຕະການທາງດ້ານບໍລິຫານ ແລະ ກິດໝາຍ
ແລະ ຂໍ້ສະເໜີຕ່າງໆທີ່ແນໃສ່ຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ;

3. ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດຕົກລົງ ກ່ຽວກັບສິນທິສັນຍາສາກົນ ມີໜ້າທີ່ຮັບຮອງເອົາມາດ
ຕະການທີ່ເໝາະສົມ ສຳລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະ
ໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນພາຄີຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ;

4. ໃນກໍລະນີສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນ
ພາຄີ ໄດ້ຖືກລະເມີດ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນດັ່ງກ່າວ ມີໜ້າທີ່ສະເໜີມາດຕະການ
ອັນຈຳເປັນ ໄປຍັງລັດຖະບານ ເພື່ອປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງສາທາລະນະລັດ
ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບກະຊວງການຕ່າງປະເທດ;

5. ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ ມີພັນທະສົ່ງບົດລາຍງານປະຈຳປີກ່ຽວກັບ
ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ ໂດຍຜ່ານກະຊວງການຕ່າງປະເທດໄປຍັງລັດຖະບານ ເພື່ອ
ລາຍງານສະພາແຫ່ງຊາດ ພ້ອມທັງ ຈັດສົ່ງສຳເນົາໄປຍັງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນສູງສຸດ ເພື່ອ
ຕິດຕາມກວດກາ.

ໝວດທີ 2

ການຕີຄວາມໝາຍ ແລະ ການເກັບຮັກສາ ສິນທິສັນຍາສາກົນ

ມາດຕາ 36. ການຕີຄວາມໝາຍສິນທິສັນຍາສາກົນ

ສິນທິສັນຍາສາກົນ ຈະຖືກຕີຄວາມໝາຍໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍສາກົນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈແຕກຕ່າງກັນ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນໃດໜຶ່ງ ໃນເວລາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນັ້ນ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ ຕ້ອງປະສານສົມທົບກັບກະຊວງການຕ່າງປະເທດ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກ່ອນນຳສະເໜີໄປຍັງລັດຖະບານ ເພື່ອຕີຄວາມໝາຍສິນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດຖະບານ.

ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ມີສິດຕີຄວາມໝາຍຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດ ຫຼື ສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ. ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ ຕ້ອງຍື່ນຂໍສະເໜີກ່ຽວກັບການຕີຄວາມໝາຍຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນ ຜ່ານກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ໄປຍັງລັດຖະບານ ເພື່ອນຳສະເໜີໄປຍັງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ.

ພາຍໃນກຳນົດ ສາມສິບ ວັນ ຫຼັງຈາກລັດຖະບານ ຫຼື ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດໄດ້ຕີຄວາມໝາຍຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນແລ້ວກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຕ້ອງແຈ້ງກ່ຽວກັບການຕີຄວາມໝາຍຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນດັ່ງກ່າວໃຫ້ຄູ່ພາຄືຊາບ.

ມາດຕາ 37. ການເກັບຮັກສາສິນທິສັນຍາສາກົນ

ການເກັບຮັກສາສິນທິສັນຍາສາກົນໃຫ້ປະຕິບັດ ດັ່ງນີ້ :

1. ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ຮັບຜິດຊອບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການເກັບຮັກສາເອກະສານສະບັບຕົ້ນຂອງສິນທິສັນຍາທະວີພາຄືທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃນລະດັບລັດ ແລະ ລັດຖະບານ, ສິນທິສັນຍາພະຫຸພາຄືທີ່ບໍ່ມີອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນໃດໜຶ່ງ ເກັບຮັກສາ ແລະ ສຳເນົາສິນທິສັນຍາພະຫຸພາຄືທີ່ຮັບຮອງເອົາໂດຍອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ລວມທັງການເກັບຮັກສາສານຮັບຮອງ, ສານເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄື, ສານສັດຕະຍາບັນ ແລະ ເອກະສານຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການກູ້ຢືມເງິນ ແລະ ການຊ່ວຍເຫລືອລ້າເພື່ອການພັດທະນາແມ່ນຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ຢູ່ກະຊວງການເງິນ;

2. ພາຍໃນກຳນົດ ສາມສິບວັນ ຫຼັງຈາກການລົງນາມສິນທິສັນຍາ ຫຼື ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄື ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນໃນລະດັບລັດ ແລະ ລັດຖະບານນັ້ນຕ້ອງຈັດສົ່ງສະບັບຕົ້ນຂອງສິນທິສັນຍາທະວີພາຄື ແລະ ສິນທິສັນຍາພະຫຸພາຄື ພ້ອມດ້ວຍສະບັບແປເປັນພາສາລາວ ໄປຍັງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ. ສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການກູ້ຢືມເງິນ ແລະ ການຊ່ວຍເຫລືອລ້າ ເພື່ອການພັດທະນາ ຕ້ອງຈັດສົ່ງໄປຍັງກະຊວງການເງິນ;

3. ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນເສນາທິການໃຫ້ລັດຖະບານ ໃນການເກັບຮັກສາສິນທິສັນຍາສາກົນພະຫຸພາຄື ໃນກໍລະນີທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ເປັນລັດຜູ້ເກັບຮັກສາ.

ແຫ່ງຊາດ, ຫ້ອງວ່າການສຳນັກງານປະທານປະເທດ, ຄະນະເລຂາທິການລັດຖະບານ, ຫ້ອງວ່າການສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເພື່ອຊາບ ແລະ ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອນຳໃຊ້ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ມາດຕາ 39. ການຈັດທະບຽນສິນທິສັນຍາສາກົນ

ສິນທິສັນຍາສາກົນທະວິພາຄີ ຊຶ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນພາຄີ ແມ່ນກະຊວງການຕ່າງປະເທດສະເໜີຈັດທະບຽນ ຢູ່ທີ່ສຳນັກງານເລຂາທິການອົງການສະຫະປະຊາຊາດ.

ໝວດທີ 3

ການປັບປຸງ ແລະ ການຕໍ່ອາຍຸ ສິນທິສັນຍາສາກົນ

ມາດຕາ 40. ການປັບປຸງສິນທິສັນຍາສາກົນ

ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດໃນການຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ ສາມາດຕົກລົງອະນຸມັດໃຫ້ປັບປຸງ ຫຼື ດັດແກ້ ສິນທິສັນຍາສາກົນ ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ.

ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງ, ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນແກ່ສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ ມີສິດອະນຸມັດໃຫ້ປັບປຸງ ຫຼື ດັດແກ້ສິນທິສັນຍາສາກົນດັ່ງກ່າວ. ພາຍໃນກຳນົດສາມສິບວັນ ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບ ແລະ ພິຈາລະນາເຫັນດີຕາມຂໍ້ສະເໜີຂອງອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍານັ້ນ ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງອອກແຈ້ງການຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນ.

ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບການອະນຸມັດ ຈາກອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວແລ້ວ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນ ຕ້ອງດຳເນີນການປັບປຸງ ຫຼື ດັດແກ້ສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ແລະ ກະຊວງຍຸຕິທຳ ພ້ອມທັງລາຍງານໄປຍັງອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດຂອງລັດ ແລະ ແຈ້ງຜົນການປັບປຸງ ຫຼື ດັດແກ້ສິນທິສັນຍາສາກົນດັ່ງກ່າວໃຫ້ກະຊວງ ແລະ ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊາບ.

ມາດຕາ 41. ການຕໍ່ອາຍຸສິນທິສັນຍາສາກົນ

ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດໃນການຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການເຈລະຈາ ແລະ ການລົງນາມສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ ສາມາດຕົກລົງອະນຸມັດໃຫ້ຕໍ່ອາຍຸສິນທິສັນຍາສາກົນ ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ.

ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງ, ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນແກ່ສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ ມີສິດອະນຸມັດໃຫ້ຕໍ່ອາຍຸສິນທິສັນຍາສາກົນດັ່ງກ່າວ. ພາຍໃນກຳນົດສາມສິບວັນ ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບ ແລະ ພິຈາລະນາເຫັນດີຕາມຂໍ້ສະເໜີຂອງອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍານັ້ນ ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງອອກແຈ້ງການຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນ.

ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງ, ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນແກ່ສິນທິສັນຍາສາກົນນັ້ນ ມີສິດອະນຸມັດໃຫ້ຕໍ່ອາຍຸສິນທິສັນຍາສາກົນດັ່ງກ່າວແລ້ວ ອົງການທີ່ສະເໜີ

ໝວດທີ 4

ການຍົກເລີກ ຫຼື ການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ

ມາດຕາ 42. ການຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ

ການຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ ສາມາດດຳເນີນດ້ວຍວິທີການລົບລ້າງ, ການຢຸດເຊົາ ແລະ ການຖອນຕົວອອກຈາກສິນທິສັນຍາສາກົນໃນກໍລະນີ ດັ່ງນີ້:

1. ມີບົດບັນຍັດຂອງສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກຳນົດໄວ້ ຫຼື ມີຄວາມສະໝັກໃຈ ຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ແລະ ບັນດາລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
2. ສິນທິສັນຍາທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນເວລາຕໍ່ມານັ້ນ ຫາກມີເນື້ອໃນຄ້າຍຄືກັນກັບສິນທິສັນຍາທີ່ ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນກ່ອນ;
3. ມີການລະເມີດສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
4. ມີການຕັດສາຍພົວພັນທາງການທູດ ຫຼື ກົງສຸນ.

ມາດຕາ 43. ສິດອຳນາດໃນການຕົກລົງກ່ຽວກັບການຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ

ອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ມີສິດອຳນາດຕົກລົງໃຫ້ຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ ມີດັ່ງນີ້ :

1. ປະທານປະເທດ ມີສິດປະກາດການຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ ໃນລະດັບລັດ ແລະ ສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ຕົນປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຕາມການສະເໜີຂອງຄະນະປະຈຳສະພາ ແຫ່ງຊາດ;
2. ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ມີສິດຕົກລົງກ່ຽວກັບການຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນໃນ ລະດັບລັດ ແລະ ສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຕາມການສະເໜີຂອງລັດຖະ ບານ;
3. ລັດຖະບານ ມີສິດຕົກລົງກ່ຽວກັບການຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ ຊຶ່ງລັດຖະບານໄດ້ ຮັບຮອງ ຫຼື ລົງນາມ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີໂດຍປາສະຈາກການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ.

ມາດຕາ 44. ການສະເໜີຂໍຄຳຕົກລົງ ກ່ຽວກັບ ການຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ

ການສະເໜີຂໍຄຳຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນໃຫ້ປະຕິບັດດັ່ງນີ້ :

1. ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາ ຕ້ອງປຶກສາຫາລື ແລະ ຮັບຄຳເຫັນຈາກກະຊວງ ການຕ່າງປະເທດ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງພາຍໃນ ສິບຫ້າວັນ ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບ ການສະເໜີຂໍຍົກເລີກຈາກລັດພາຄີຕ່າງປະເທດ ຫຼື ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ;
2. ອົງການທີ່ໄດ້ຮັບການສະເໜີຂໍຄຳເຫັນນັ້ນ ຕ້ອງໃຫ້ຄຳຕອບ ກ່ຽວກັບການສະເໜີຍົກ ເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ ໄປຍັງອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາ ພາຍໃນ ສິບຫ້າ ວັນ ຫຼັງຈາກໄດ້ ຮັບການສະເໜີຂໍຄຳເຫັນຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນ;

ມາດຕາ 45. ການປະກອບເອກະສານເພື່ອຂໍຄຳຕົກລົງກ່ຽວກັບການຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ

ໃນກໍລະນີມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕ້ອງປະກອບເອກະສານ ເພື່ອສະເໜີຂໍຄຳຕົກລົງຈາກລັດຖະບານ ຫຼື ຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ ຖ້າວ່າສິນທິສັນຍານັ້ນ ໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ໂດຍສະເໜີລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບເຫດຜົນ ແລະ ຜົນກະທົບທາງດ້ານກົດໝາຍຂອງການດຳເນີນການດັ່ງກ່າວ. ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕ້ອງປະກອບຄຳເຫັນຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນບົນພື້ນຖານການສະເໜີຂອງລັດພາຄືຕ່າງປະເທດ ຫຼື ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາຂອງສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງຂອງການດຳເນີນການດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 46. ການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ

ການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ ສຳລັບບົດບັນຍັດທັງໝົດ ຫຼື ບາງສ່ວນຂອງສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບບົດບັນຍັດຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນ ຫຼື ດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈຂອງບັນດາລັດພາຄືທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊຶ່ງໄດ້ແກ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ແລະ ລັດພາຄືຕ່າງປະເທດ.

ການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ ໃນກໍລະນີ ດັ່ງນີ້ :

1. ມີບົດບັນຍັດຂອງສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກຳນົດໄວ້ ຫຼື ມີຄວາມສະໝັກໃຈ ຂອງສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ແລະ ບັນດາລັດພາຄືທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
2. ສິນທິສັນຍາທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນເວລາຕໍ່ມານັ້ນ ຫາກມີເນື້ອໃນຄ້າຍຄືກັນກັບສິນທິສັນຍາທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນກ່ອນ;
3. ມີການລະເມີດສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
4. ມີການຕັດສາຍພົວພັນທາງການທູດ ຫຼື ກົງສຸນ.

ມາດຕາ 47. ສິດອຳນາດໃນການຕົກລົງກ່ຽວກັບການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາ

ອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ມີສິດອຳນາດຕົກລົງ ໃຫ້ໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ມີ ດັ່ງນີ້ :

1. ປະທານປະເທດ ມີສິດປະກາດການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ໃນລະດັບລັດ ແລະ ສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ຕົນປະກາດການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຕາມການສະເໜີຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ;
2. ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ມີສິດຕົກລົງກ່ຽວກັບການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ໃນລະດັບລັດ ແລະ ສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ;
3. ລັດຖະບານ ມີສິດຕົກລົງກ່ຽວກັບການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ຊຶ່ງລັດຖະບານໄດ້ຮັບຮອງ ຫຼື ລົງນາມ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄື ໂດຍປາສະຈາກການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ.

ມາດຕາ 48. ການສະເໜີຂໍຄຳຕົກລົງ ກ່ຽວກັບ ການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ

ການສະເໜີຂໍຄຳຕົກລົງກ່ຽວກັບການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ໃຫ້ປະຕິບັດດັ່ງນີ້ :

ການສະເໜີຂໍໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນຈາກລັດພາຄີຕ່າງປະເທດ ຫຼື ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ;

2. ອົງການທີ່ໄດ້ຮັບການສະເໜີຂໍຄຳເຫັນນັ້ນ ຕ້ອງໃຫ້ຄຳຕອບ ກ່ຽວກັບການສະເໜີຂໍ ໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ໄປຍັງອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາພາຍໃນສິບຫ້າວັນ ຫຼັງ ຈາກໄດ້ຮັບການສະເໜີຂໍຄຳເຫັນຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນ;

3. ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງສິນທິສັນຍາ ຈະຕ້ອງຍື່ນຂໍສະເໜີຂໍຄຳຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການຂໍໂຈະ ການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ໄປຍັງລັດຖະບານ ພາຍໃນ ສາມສິບວັນ ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບຄຳຕອບ ຈາກອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ 2 ຂ້າງເທິງນີ້.

ມາດຕາ 49. ການປະກອບເອກະສານສະເໜີຂໍຄຳຕົກລົງກ່ຽວກັບການໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາ

ໃນກໍລະນີມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໂຈະການນຳໃຊ້ສິນທິສັນຍາສາກົນ ອົງການທີ່ສະເໜີສ້າງ ສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕ້ອງປະກອບເອກະສານ ເພື່ອສະເໜີຂໍຄຳຕົກລົງຈາກລັດຖະບານ ຫຼື ຈາກ ສະພາແຫ່ງຊາດ ຖ້າວ່າສິນທິສັນຍານັ້ນ ໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ໂດຍສະເໜີລາຍລະ ອງຽດ ກ່ຽວກັບເຫດຜົນ ແລະ ຜົນກະທົບທາງດ້ານກົດໝາຍຂອງການດຳເນີນການດັ່ງກ່າວ. ກະ ຊວງການ ຕ່າງປະເທດ, ກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕ້ອງປະກອບຄຳເຫັນ ຢ່າງເປັນລາຍລັກ ອັກສອນ ບົນພື້ນຖານການສະເໜີຂອງລັດພາຄີຕ່າງປະເທດ ຫຼື ອົງການທີ່ສະເໜີ ສ້າງສິນທິສັນຍາ ຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງຂອງການດຳເນີນການ ດັ່ງກ່າວ.

ພາກທີ V

ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາ

ໝວດທີ 1

ການຄຸ້ມຄອງ

ມາດຕາ 50. ອົງການຄຸ້ມຄອງ

ລັດຖະບານຄຸ້ມຄອງວຽກງານ ກ່ຽວກັບການສ້າງ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແລະ ການຈັດ ຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ ຢ່າງລວມສູນ ແລະ ເປັນເອກະພາບກັນໃນທົ່ວປະເທດ ໂດຍມອບ ໃຫ້ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເປັນໃຈກາງປະສານສົມທົບກັບກະຊວງຍຸຕິທຳ, ກະຊວງ ແລະ ອົງ ການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ວຽກງານການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດ ກ່ຽວກັບສິນທິສັນຍາສາກົນ ປະກອບດ້ວຍ :

1. ການອອກແຈ້ງການ ແລະ ການຮັບຮອງເອົາມາດຕະການ ທີ່ເໝາະສົມສຳລັບການ ສ້າງ , ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ;

2. ການສ້າງແຜນການ ເພື່ອຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ;

5. ການຕິດຕາມກວດກາການນຳໃຊ້ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ກ່ຽວກັບການສ້າງ, ການເຂົ້າຮ່ວມ ເປັນພາຄີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ;
6. ການເກັບຮັກສາ ແລະ ການພິມເຜີຍແຜ່ສິນທິສັນຍາສາກົນ;
7. ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ເກີດຈາກການລະເມີດສິນທິສັນຍາ ແລະ ການຍົກເລີກສິນທິສັນຍາສາກົນ;
8. ການສະຫຼຸບ, ປະເມີນຜົນ ແລະ ຕີລາຄາກ່ຽວກັບການສ້າງ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ.

ມາດຕາ 51. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ

ໃນການຄຸ້ມຄອງວຽກງານສິນທິສັນຍາສາກົນ ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້ :

1. ຄົ້ນຄວ້າຮ່າງນະໂຍບາຍ ແລະ ແຜນຍຸດທະສາດ ກໍ່ຄືແຜນການດຳເນີນງານກ່ຽວກັບ ວຽກງານທີ່ພົວພັນເຖິງສິນທິສັນຍາສາກົນ ບົນພື້ນຖານຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນການເພີ່ມທະວີການ ພົວພັນ ແລະ ຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ;
2. ຈັດຕັ້ງເຜີຍແຜ່ສິນທິສັນຍາສາກົນ ແລະ ກົດໝາຍສາກົນ ແນໃສ່ຮັບປະກັນການຈັດ ຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ;
3. ໃຫ້ຄຳແນະນຳ, ຕິດຕາມ ແລະ ຊຸກຍູ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບ ການກ່ຽວກັບວຽກງານສິນທິສັນຍາສາກົນ;
4. ເຂົ້າຮ່ວມໃນການພົບປະເຈລະຈາ ເພື່ອສ້າງສິນທິສັນຍາສາກົນທະວິພາຄີ ແລະ ພະ ທຸພາຄີ; ປະສານສົມທົບໃນການຄົ້ນຄວ້າ, ກວດກາຮ່າງເນື້ອໃນສິນທິສັນຍາສາກົນ ເພື່ອນຳສະເໜີ ຂໍ້ຄຳຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການເຈລະຈາ, ການລົງນາມ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະ ຕິບັດ;
5. ປະກອບຄວາມເຫັນ ແລະ ໃຫ້ຄຳປຶກສາດ້ານກົດໝາຍສາກົນ; ສະເໜີອອກໃບມອບ ສິດຂອງລັດຖະບານ ແລະ ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກອງປະ ຊຸມສາກົນ ແລະ ການລົງນາມສິນທິສັນຍາສາກົນ; ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນ ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປະຕິບັດວຽກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິນທິສັນຍາສາກົນ;
6. ຕິດຕໍ່ພົວພັນວຽກງານກັບຕ່າງປະເທດ ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ;
7. ສະຫຼຸບສັງລວມສະພາບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານ ທີ່ພົວພັນເຖິງສິນທິສັນຍາສາກົນ ເພື່ອລາຍງານຕໍ່ລັດຖະບານ;
8. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນຕາມການມອບໝາຍ ຂອງລັດຖະບານ ແລະ ຕາມທີ່ໄດ້ ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 52. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງກະຊວງຍຸຕິທຳ

ໃນການຄຸ້ມຄອງວຽກງານສິນທິສັນຍາສາກົນ ກະຊວງຍຸຕິທຳ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້ :

1. ຄົ້ນຄວ້ານິຕິກຳຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການສ້າງ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ສິນທິສັນຍາ

ສິນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການກູ້ຢືມເງິນຈາກຕ່າງປະເທດ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ພາກພື້ນ, ກວດກາບົດແປພາສາລາວ ຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຈະສ້າງ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ;

3. ປະກອບສ່ວນ ແລະ ຊຸກຍູ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ;

4. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນ ຕາມການມອບໝາຍຂອງລັດຖະບານ ແລະ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 53. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງກະຊວງ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ

ໃນການຄຸ້ມຄອງວຽກງານສິນທິສັນຍາສາກົນ ບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕ້ອງປະສານສົມທົບ ແລະ ຮ່ວມມືກັບກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ແລະ ກະຊວງຍຸຕິທຳຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ.

ໝວດທີ 2

ການກວດກາ

ມາດຕາ 54. ອົງການກວດກາ

ອົງການກວດກາ ປະກອບດ້ວຍ :

- ອົງການກວດກາພາຍໃນ ຊຶ່ງແມ່ນອົງການດຽວກັນກັບອົງການຄຸ້ມຄອງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 50 ຂອງລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້;
- ອົງການກວດກາພາຍນອກ ຊຶ່ງແມ່ນສະພາແຫ່ງຊາດເປັນຜູ້ຕິດຕາມກວດກາ ການສ້າງ, ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ ຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 55. ເນື້ອໃນການກວດກາ

ການກວດກາ ມີເນື້ອໃນ ດັ່ງນີ້:

1. ກວດກາການສ້າງ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີສິນທິສັນຍາສາກົນ;
2. ກວດກາການຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນ;
3. ກວດກາການລາຍງານກ່ຽວກັບວຽກງານສິນທິສັນຍາສາກົນ.

ມາດຕາ 56. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງອົງການກວດກາ

ອົງການກວດກາມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້ :

1. ກວດກາວຽກງານທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 55 ຂອງລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້;
2. ໄດ້ຮັບ ແລະ ພິຈາລະນາບົດລາຍງານກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສາກົນຂອງລັດຖະບານ;

4. ໃຫ້ຄຳແນະນຳຂະແໜງການ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ເມື່ອເຫັນວ່າມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້;
5. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ພາກທີ VI

ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ ແລະ ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ມາດຕາ 57. ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນ ຕາມລະບຽບການ.

ມາດຕາ 58. ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ໄດ້ລະເມີດລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດມາດຕະການສຶກສາອົບຮົມ, ມາດຕະການທາງວິໄນ ແລະ ມາດຕະການອື່ນຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.

ພາກທີ VII

ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 59. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ທ້ອງຖານສະພາແຫ່ງຊາດ, ທ້ອງຖານສຳນັກງານປະທານປະເທດ, ຄະນະເລຂາທິການລັດຖະບານ, ທ້ອງຖານສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ບັນດາກະຊວງ, ອົງການ, ແນວລາວສ້າງຊາດ, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 60. ຜົນສັກສິດ

ລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ວັນປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ຂໍ້ກຳນົດ, ບົດບັນຍັດໃດ ທີ່ຂັດກັບລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ລ້ວນແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ປະທານປະເທດແຫ່ງ ສປປ ລາວ.

